

Summer, hvor man har paalidelige Ligningsmænd, som ere noie bekendte med alle Forhold, maa have langt større Udsigt til at holde sig end en Stats-Indkomsskat, saa at det forekommer mig, at hans Haab om en Stats-Indkomsskat maa være særdeles ringe, hvis det skulde maales efter hans Forventning om den communale Indkomsskats Brugbarhed. Den høitagtede Finantsminister har fremdeles sagt, at han ikke har havt nogen Anledning til at udtale sig om de af ham tidligere bebudede Besparselser, som vilde følge af Communalloven; det forekommer mig imidlertid dog, at det vilde have været i sin Orden, om han, idet han for Thinget fremsførte Udsigter til nye Udgifter, ogsaa ved Siden deraf havde anført de nye Udsigter til Indskrænkninger og Besparselser, som efter hans Formening vilde finde Sted, og hvortil, efter hans egne tidligere Ytringer, den af mig berørte nødvendigheds maatte henhøre. Den høitagtede Minister har meent, at han ikke havde med usikker Forudsætninger at gjøre, men med langt sikkrere Beregninger, men jeg troer imidlertid, at for Exempel alene den Omstændighed, at den høitagtede Minister heriblandt nævner Kjøbenhavns Befæstning som Noget, vi skulde være belavede paa, for at have Penge til at bestride Udgifterne derved, viser, at han med sine Forudsætninger bevæger sig paa et usikkert Gebeet, hvor det ingenlunde er afgjort, at de lovgivende Magter ville være af samme Mening som han; det tør virkelig ikke paastaaes som aldeles afgjort, at man med Sikkerhed kan tage Forudsætningen om store Udgifter til Kjøbenhavns Befæstning med i sin finantstellers Beregning. Den høitæredede Minister har fremdeles ganske rigtigt bemærket, at jeg har udtalt min Anerkjendelse af det Skridt, han gjorde til Ophævelse af Toldgrænsen; men jeg troer ogsaa, at den høitagtede Finantsminister vil erindre, at jeg ved samme Leilighed tilføiede, at han saa nogenlunde havde udtømt Nødheden af det Provisoriske. Jeg vilde saaledes finde det meget farligt, om den høitagtede Finantsminister i saa Henseende gik et eneste Skridt videre; jeg vilde finde det meget farligt, om han f. Ex. tænkte paa ved en provisorisk Lov at høre Toldgrænsen ogsaa mellem Slesvig og Holsteen (Hør!). Men, idet jeg saaledes anerkjender dette, har det ikke Andet end kunnet gjøre mig ondt, at han, medens han væsentligt af politiske Grunde havde ved Consuntionen, slet ikke vil tage det samme politiske Hensyn til den Indflydelse paa Stemningen, som kunde opstaae i de andre Statsdele, naar vi her havde en Indkomsskat, og de andre ikke. Den høitagtede Minister har bemærket, at de ogsaa der kjende Indkomsskatten. Ja, men det er virkelig ikke tilstrækkeligt, thi Spørgsmaalet bliver: Elske de den? elske de den i Hertugdømmerne? eller er ikke snarere det Modsatte Tilfældet, og ere de ikke yderst misfornøiede med den? De kjende den, men de kjende og betragte den som noget Modbydeligt. For at gjøre os mere smagfulde for vore Brødre hinsides Kongeaen, vilde jeg derfor finde det meget uhenftsmæssigt at indføre en ny Skat, som maaskee i samme Grad vilde bidrage til at fjerne dem fra os som tidligere Consuntionen. Den høitagtede Finantsminister har endelig i den Grad ønsket at bringe mig i Modsigelse med mig selv, at han med en vis Selvopoffrelse ikke har undladt at henlede Opmærksomheden paa, at jeg har stemt for Ophævelsen af den kjøbenhavnske Consuntion, uagtet denne Ophævelse først skulde indtræde paa et senere Stadium. Ja, det er sandt, at jeg med Flere har stemt herfor. Jeg troer imidlertid, at de, der stemte herfor, ikke i den Henseende have forandret Mening; thi jeg troer, at, naar man hæver Consuntionen i et Land, gjør man Ret i at høre den over det Hele, selv om man af finantstellers Hensyn maa sige, at den i et vist begrændset Lidsrum skal bestaae for et vist Sted. Jeg troer altsaa, at der var væsentlige Grunde, som talte for, at man ikke, idet man ophævede Consuntionen i Kjøbstæderne, skulde lade den blive bestaaende i Kjøbenhavn, men paa eengang høre den for hele Landet. Hvad der derimod skulde tale for nu at give en Indkomsskat, der ligesaa godt kan gives i 1853, det indseer jeg ikke, og hvorledes den ærede Finantsminister nu kan finde, at det kunde være i sin Orden, om vi fastsatte en saadan Indkomsskat, som begyndte fra 1ste Januar næste Aar, uagtet han gjorde den modsatte Betragtning gjæl-